

de voter sur ce dont on vient de parler, c'est-à-dire se donner la possibilité de ne plus accueillir sur notre territoire, en qualité de réfugiés, des gens qui sont en réalité des terroristes.

08.64 Vanessa Matz (cdH): Monsieur Ducarme, je vous ai dit que nous souscrivions entièrement au principe. L'amendement que je propose permet de sanctionner les personnes qui, sous couvert du statut offert par une protection internationale, viendraient ici pour commettre des actes terroristes en estimant qu'ils ne risqueraient rien. Je demande simplement qu'il ne soit plus question d'infraction particulièrement grave, mais d'infraction terroriste au sens du Code pénal, puisqu'il la définit – qu'il s'agisse de propagande, du recrutement, mais aussi de la commission de l'acte. Donc, nous ne sommes pas très éloignés, nous partageons votre objectif. Seulement, nous refusons la dénomination "infraction particulièrement grave". Que signifie-t-elle? Au demeurant, le secrétaire d'État a énuméré des situations où l'on pouvait parler d'infraction particulièrement grave. Cette liste a démontré par elle-même que ce n'était pas limitatif. Nous voulons par conséquent délimiter le champ d'application de cette notion. Comme je l'ai dit en commençant mon intervention, nous partageons l'objectif.

Nous appuyons les quatre projets de loi qui sont soumis à notre vote. Malgré tout, je rappellerai plus généralement que nous regrettons la lenteur avec laquelle les dossiers sont arrivés au parlement. Ensuite, et j'ai déjà eu l'occasion de le dire, nous déplorons l'absence de budget conséquent pour ces politiques ambitieuses: l'extension des écoutes, qui va nécessiter de nouveaux moyens; la surveillance et le retrait des cartes d'identité, qui vont exiger que l'OCAM accomplisse des missions supplémentaires. Il importe que les budgets soient dotés. On ne peut donc pas dire tout et son contraire. Je ne pense pas qu'on puisse faire plus avec moins, même si d'autres paraissent en être convaincus.

J'émettrai une troisième réserve. Ces mesures sont très importantes, mais elles doivent faire partie d'une panoplie de dispositions tout aussi importantes, à tous les niveaux de pouvoir.

À plusieurs reprises, nous avons rappelé au ministre de l'Intérieur l'importance de la coordination, notamment avec les entités fédérées, mais aussi avec les communes, sur un certain nombre de politiques. Sur ce sujet-là, nous serons très attentifs à ce que le gouvernement proposera pour une meilleure circulation de

l'information, pour une lutte efficace contre les contenus illégaux sur internet et pour une meilleure prise en compte de l'ensemble des services qui sont amenés à lutter contre le terrorisme.

08.65 Filip Dewinter (VB): *Too little, too late.* Het zou de samenvatting van dit debat kunnen zijn. Een jaar geleden, en in feite was het veel vroeger, werd dit land collectief wakker geschud na wat er in Verviers, het Joods Museum en *Charlie Hebdo* is gebeurd. Daarvoor waren er de aanslagen van 9/11, Madrid, Londen en aanverwanten. Het is steekvlampolitiek, zoals we dat gewend zijn naar aanleiding van grote maatschappelijke gebeurtenissen en daar behoren terroristische aanslagen nu eenmaal bij.

We zullen de wetsvoorstellen die voorliggen grotendeels goedkeuren, al staan ze heel ver weg van het oorspronkelijke twaalfpuntenplan dat hier een jaar geleden door minister van Binnenlandse Zaken Jambon werd verdedigd.

Het debat ontgoochelt mij omdat men het hier wel had over allerlei technische details in het kader van de betrokken wetsvoorstellen, maar er niet werd ingegaan op de essentie van het probleem. Dat heeft verschillende facetten.

Ten eerste, er is onze buitenlandpolitiek. De heren Bonte en De Wever en burgemeesters van verschillende steden zitten met de handen in het haar omwille van de Syriëstrijders die bij hun terugkeer de potentiële terroristen van de toekomst blijken te zijn. Wat is onze Syriëpolitiek en bij uitbreiding onze Midden-Oostenpolitiek de voorbije jaren en decennia eigenlijk geweest? Moet Didier Reynders, onze minister van Buitenlandse Zaken, de hand niet in eigen boezem steken? Hebben wij die Syriëstrijders niet voor een stuk zelf gecreëerd? Hebben wij al die jonge moslims niet heel erg duidelijk gemaakt dat de grote vijand Assad is, dat Assad weg moest en dat er een ander regime in de plaats moest komen? Was het niet de grote leider van Open Vld, de heer Verhofstadt, die in het Europees Parlement en in de media zei dat we de oppositie in Syrië moeten bewapenen. Mijnheer Van Quickenborne, u zult als burgemeester van Kortrijk straks uw lokale noden ook aan dit halfroond meedelen.

Verhofstadt had het over het Vrije Syrische Leger. Dat is vrij snel overgeslagen in al-Nusra. Nu zitten we met ISIS.

Wie de heer Verhofstadt precies wou bewapenen,

is nooit helemaal duidelijk geweest. U kunt van allochtone moslimjongeren niet verwachten, nadat u allen samen hebt opgeroepen om Assad uit het zadel te lichten en daarvoor zelfs wapens wil leveren, dat zij aannemen dat u daarna zegt dat het toch niet helemaal is wat het moet zijn en dat zij niet met die club maar met de andere club mee moeten vechten. Zo lopen wij in onze buitenlandpolitiek al gedurende vele jaren aan het handje van de Verenigde Staten.

Laten wij eens kijken wat er in het Midden-Oosten allemaal is gebeurd. In Egypte moest Moebarak weg, en wij kregen de Mostlimbroederschap. Met de Arabische Lente moesten in zowat alle landen van het Midden-Oosten de bestaande leiders weg om allerlei radicale clubs aan de macht te brengen. In Iran moest indertijd de sjah weg om de ayatollahs aan de macht te brengen. In Irak moest Saddam Hoessein weg, nog zo'n dictator, om uiteindelijk ISIS aan de macht te brengen. In Afghanistan zitten wij nu met de taliban en in Syrië, als Assad definitief is uitgeschakeld, kunt u kiezen tussen een heel erg radicale club en een nog erger radicalere club. Idem dito voor wat ondertussen in Afrika aan het gebeuren is. Is dat misschien niet voor een deel de aanleiding tot de radicalisering binnen moslimkringen, ook hier bij ons? Moet u dan ook niet voor een stuk de hand in eigen boezem steken?

Ten tweede, er is het gegeven dat u gedurende decennia de radicale moslim hebt toegelaten om hier wortel te schieten. Op nauwelijks twee kilometer van hier staat de centrale moskee in het Jubelpark. Was het niet de Belgische regering die aan Saoedi-Arabië de wahabisten heeft toegelaten om die moskee op te richten en via die moskee hun invloed in ons land te vestigen? Laten wij niet toe dat de Diyanet, het Turkse ministerie van Religieuze Zaken van de heer Erdogan, uiteindelijk ongeveer een derde van de moskeeën in ons land controleert, financiert en bepaalt wie er de imams zijn en wat die prediken? Laten wij het jihadisme uit Pakistan en aanverwanten niet toe – ik weet waar ik over spreek in een stad als Antwerpen – omdat wij niet durven, kunnen, willen, mogen optreden? Dan zal het met veel mediagedruis uitwijzen van één imam ergens in Wallonië echt het verschil niet maken.

Dat staat goed in de krant, mijnheer Francken. Dat weet ik wel, maar als men iets van de problematiek kent, kan men er alleen maar goed om lachen. Beter één dan geen, ik geef het toe, maar er staan er nog enkele honderden op de lijst, als u het mij vraagt.

There's no free ride on the back of the tiger. Men kan de radicale islam hier geen tientallen jaren pampieren en toelaten, en doen alsof er niets aan de hand is, en ze in sommige gevallen zelfs nog subsidiëren, om dan achteraf tot de conclusie te komen dat men met radicalen zit, dat die radicalen doen wat de radicale islam van hen vraagt, namelijk de jihad voeren en dat ze die voeren waar ze moet gevoerd worden, in het Midden-Oosten, in Afrika, maar helaas ook hier. Dat hebt u aan uzelf te wijten. U hebt van de islam hier een erkende godsdienst gemaakt. U vindt het nodig om de islam te subsidiëren en imams te erkennen. Dan moet u daarvan natuurlijk ook de gevolgen dragen.

Uw politiek en multicultureel negationisme – dat is het natuurlijk – heeft ervoor gezorgd dat we met de huidige problemen te kampen hebben. Ik heb deze namiddag Peter Calluy nog ontmoet. Peter Calluy heeft een interessant boek geschreven. U moet het zeker lezen, u allen die hier vandaag zo tekeergaan tegen het jihadisme. Het boek heet *Kroniek van een aangekondigd onheil*. Peter Calluy was een sociaal assistent die werkte voor de gemeente Boom. Boom is de gemeente waar, mocht u dat niet weten – de meesten weten het niet –, Sharia4Belgium jaren geleden het levenslicht heeft gezien, waar de vader van Abu Imran, onze vriend die ondertussen in de gevangenis zit, een garage had en waar Abu Imran is geradicaliseerd.

Peter Calluy waarschuwde. En wat gebeurde er met Peter Calluy? Hij werd ontslagen door het socialistische gemeentebestuur van Boom, mijnheer Bonte. Wat hij vertelde, was politiek niet correct. Het was een aanslag op de multiculturaliteit. Het was een belediging van de islam, want er waren geen radicalen en de mensen van Sharia4Belgium waren carnavalszotten waarmee niemand rekening hield en die alleen maar in de kaart speelden van het Vlaams Blok of het Vlaams Belang. Vandaag bewijst dit debat dat u er een klein beetje naast zat. Met uw multiculturele en politieke correctheid hebt u uiteindelijk een monster gecreëerd dat u vandaag niet meer onder controle krijgt.

De derde reden die fundamenteel is in dit debat, en die verdergaat dan de detailamendementen die hier de hele tijd besproken zijn, is het feit dat u eenvoudigweg bang bent om te erkennen dat de ware aard van de islam er een is van onverdraagzaamheid, van intolerantie en geweld. Niet ik zeg dat, dat zeggen ontelbare onderzoeken die daarover reeds werden gepubliceerd.

Uit een onderzoek van het Duitse Wissenschaftszentrum Berlin für Sozialforschung bij tienduizenden moslims in Oostenrijk, België, Frankrijk, Duitsland, Nederland en Zweden blijkt dat 66 % van de Europese moslims de sharia belangrijker vindt dan de wetten van het land waarin zij leven, en dat 75 % zegt dat er maar één interpretatie van de Koran is die moet dienen voor alle moslims. 60 % van de Europese moslims zegt dat men moet terugkeren naar de wortels van de islam en moet leven volgens de sharia. Dat is het fundamentele probleem van wat u de radicalisering noemt.

Zolang u niet durft te erkennen dat wij door de islam hier te tolereren, te subsidiëren, te erkennen, en wat weet ik nog allemaal, uiteindelijk een slang aan onze boezem koesteren, zullen wij dit soort van maatregelen moeten blijven nemen in overtreffende trap, zullen wij dit soort van debatten blijven voeren, en zullen de aanslagen en de radicalisering alleen maar toenemen.

De wetsvoorstellen die voorliggen, zijn uiteindelijk niet veel meer dan een druppel op een hete plaat. Wat wij echt nodig hebben, is misschien een Patriot Act zoals in de Verenigde Staten of misschien de voorstellen zoals die in de praktijk gebracht zijn in het Verenigd Koninkrijk en elders. De heer Dewael is al gaan lopen, zie ik. Hij vindt het debat blijkbaar niet belangrijk genoeg, na zijn toespraak.

Mijnheer de voorzitter, laat ik tot besluit, want ik wil dit Halfond niet al te lang ergeren met uitspraken en waarheden die ondertussen gedeeld worden een groot deel van de bevolking maar die nog steeds niet tot de geachte leden volksvertegenwoordigers zijn doorgedrongen, enkele voorstellen olijsten die intussen her en der reeds gerealiseerd werden of die in de toekomst ongetwijfeld gerealiseerd zullen moeten worden.

Overigens, toen wij jaren geleden vroegen de nationaliteit van dit soort van radicalen af te nemen, waren er nogal wat politici, die ook vandaag in het Parlement een zetel hebben, die ons toen uitkreten voor fascist, racisten, onverdraagzamen, antidemocraten en wat weet ik nog allemaal.

Het is trouwens een van de punten uit het zeventigpuntenplan van het toenmalige Vlaams Blok dat u vandaag zult realiseren, waarvoor mijn felicitaties. Overigens, ik moet ooit eens auteursrechten vragen voor al die voorstellen die men nu realiseert. Eén van de dingen die men

moet doen, is een loyauiteitsverklaring laten afleggen door iedere hier verblijvende moslim of iedereen die de nationaliteit heeft van één van de landen van de Organisation of Islamic Countries, waartoe alle islamitische landen behoren, om duidelijk te maken dat men de sharia afzweert. Dat moet men ook doen wanneer iemand in het huwelijk treedt met iemand uit die landen, dat moet men ook doen voor ambtenaren.

Men moet uiteindelijk niet alleen de nationaliteit van jihadstrijders en aanverwanten afnemen, maar men moet in plaats van een politiek van ontrading, van deradicalisering en van het niet laten terugkeren van jihadstrijders, een veel agressievere politiek, een exitpolitiek voeren. Dat betekent dat men degenen die zich hier bekennen tot het jihadisme, degenen die zich bekennen tot het wahabisme, degenen die zich bekennen tot de radicale islam, moet aanmoedigen om het land te verlaten. We moeten niet proberen ze te ontraden om het land te verlaten, we moeten ze aanmoedigen om op te stappen, omdat ze hier niet thuishoren. De deradicaliseringsprogramma's of ontradingsprogramma's zoals ik ze kan overschouwen en evalueren zullen, met alle respect, mijnheer de minister van Binnenlandse Zaken, weinig jongeren overtuigen om de stap niet te zetten, wel integendeel.

We moeten, zoals dat in Duitsland reeds het geval is, de jihadistische symbolen verbieden, de symbolen van ISIS en de jihadbeweging durven verbieden. Ik zie de heer Francken lachen: zijn kopieermachine staat al klaar. Wellicht komt dit wetsvoorstel er binnenkort aan. We moeten iedere Belg die vrijwillig dienstneemt in een krijgsmacht van een gewapende groep, sowieso de Belgische nationaliteit afnemen. Deze noodzakelijke voorstellen zullen er misschien niet voor zorgen dat we het radicalisme binnen de islam in ons land ten gronde aanpakken of met wortel en tak uitroeien. Daar is het spijtig genoeg al veel te ver voor gevorderd. Ze hebben wortel geschoten en zijn onder ons met vele tienduizenden, om niet te zeggen: honderdduizenden, die hen steunen.

Het zal niet zo simpel zijn om daar paal en perk aan te stellen. Maar wil men ten minste het terroristische topje, degenen die reeds geëvolueerd zijn tot het ondersteunen van terrorisme en het plegen van geweld, uiteindelijk kortwieken, dan zijn deze wetsvoorstellen absoluut noodzakelijk – wij hebben er zeven ingediend – om paal en perk te stellen aan de uitwassen en om hopelijk een deel, al is het misschien een bescheiden deel, van de terreuraanslagen in ons land te kunnen verijdelen.